τὸ Γιάννη ποῦ τῆς δηγοῦνταν κάθε μέρα, τί γινότανε ὁ κόσμος στὰ δικά του τὰ κατατόπια, ὁ κόσμος, δηλαδὴ τὰ ζῶα του.

—«Ἀμὲ ἡ κατσίκα ;»

Σὰ νὰ τόκανε πίτηδες ἡ Μυριέλλα, πάντα γιὰ τὴν κατσίκα νὰ ρωτᾶῃ.

Πῶς τὸ βρίσκεις ; Ἂν ἄφινε τώρα καὶ τοῦ λόγου της τὰ βουνά, σὰν τὴν κατσίκα, ποῦ νὰ ποῦμε, ἂν πήγαινε κι' ἀρτὴ μὲ τὸ Γιάννη ; Πρόφαση γύρεβε τὸ παιδί.

Μὰ ὁ Γιάννης, σὰ νὰ μὴν τἄπαρνε τἀφτί του. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἔδωνε μαριολιά, φοβότανε μήπως μ' ἕνα λόγο, μ' ἕνα κίνημα, τὰ λασπώσῃ ὅλα. Τί καλήτερα ἤθελε, τί ζητοῦσε, μιὰ καὶ δὲν τὸν ἔδιωχνε πιὰ τὸ φῶς του, μιὰ καὶ τοῦ συντύχαινε φιλικά ;

Ἡ Μυριέλλα πάλε ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε. Νὰ τοῦ μπιστερτῇ ; Μπορεῖ νὰ μὴν τολμοῦσε ἀκόμα. Ἔπειτα μήπως δὲν ταίριαζε νὰ παρακαλέσῃ ἀφτὸς τὴν ἀρχοντιά της ;

Ὑπάρχει, λένε, στὴ Μασατιέρα, ἕνα φυτό, ποῦ δὲν εἶναι καὶ τίποτις ξεχωριστό, ἂν τὸ κοιτάξῃς, μὰ ποῦ βλασταίνει πολὺ περιέργα. Εἶναι μακρουλὸ καὶ πράσινο πράσινο· τὰ φύλλα του, καμιὰ δεκαριά, δὲν ἀνεβαίνουνε, παρὰ ξαπλώνουνται ἴσια τους κατὰ γῆς, γῦρο στὴν καρδιὰ τοῦ φυτοῦ· πὲς πῶς μοιάζει μὲ ἀστέρι τὸ φυτό, μόνο ποῦ εἶναι τὰ φύλλα του σὰν κολλημένα τόνα μὲ τἄλλο, κι ὄχι χωρισμένα, ὅπως συνηθίζουμε καὶ παρασταίνουμε τὶς ἀχτῖδες τοῦ ἀστεριοῦ.

Ἀφτὸ φυτρώνει ἀνάμεσα σὲ χόρτα πολὺ πιὸ ἀψηλά του. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ βγῆ, τοῦ κάκου ! Χόρτο δὲν εἶναι, ποῦ ἡ δύναμή του νὰ μὴν τὸ τσακίσῃ. Ὡς καὶ καλαμιὲς στρώννει χάμου γιὰ νὰ ξαπλωθῇ, γιὰ νὰ νικήσῃ, γιὰ νὰ ζήσῃ. Κάποτες περνᾷς στὸν κάμπο, καὶ βλέπεις ἀψηλόχορτα πήχτρα, ποῦ ἀδύνατο νὰ ξεδιακρίνῃς οὔτε τὸ χῶμα ποῦ θρέφει τὴ ρίζα τους. Ἄξαφνα, στὴν πήχτρα μεσα μιὰ τρύπα, σὰ μάτι. Σκύφτεις. Νά σου καὶ τἀστερόφυτο ποῦ πολέμησε, ποῦ τἄρριξε ὅλα κάτω τὰ τριγυρνά του τὰ φυτά, γιὰ νὰ χαρῇ καὶ δάφτο τὴν ὀμορφάδα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐγὼ λέω σὰ νὰ μοιάζῃ τἀστερόφυτο μὲ τὴν ἀγάπη. Πρᾶμα δὲν εἶναι ποῦ νὰ μὴν τὸ χτυπήσῃ γιὰ νὰ δῇ τὸ φῶς.

Δὲ χρειάστηκε δὰ καὶ τόσο χτύπημα. Ἡ καρδιὰ εἶχε φυτρώσει. Ξαπλώνουνταν τώρα τὰ φύλλα μοναχά τους.

Μιὰ δυὸ κουβέντες ποῦ καὶ ποῦ, δυὸ τρία λόγια.

Ὁ Γιάννης τῆς συχνολαλοῦσε γιὰ τὴν πρασιναδα, τὴν καρπωσιά, τὶς ὡραιότητες τῆς ἀνατολῆς τοῦ Νησιοῦ. Τὸ σκοπό του ὁ φίλος. Μά, ἐδῶ κ' ἕνας μήνας, ὁ φίλος σὰ συλλογισμένος. Ἔρχουνταν, ἔμνησκε λίγη ὥρα, κ' ἔφεβγε. Κάτι θὰ τοίμαζε, κάτι θὰ σκάρωνε ὁ σιὸρ Γιάννης, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ πῇ. Τὰ μασοῦσε, μισὰ μισὰ τἄλεγε. Τοῦ καθόντανε, φαίνεται, στὸ λαιμό.

—«Βρῆκα, λέει, κάτι πράματα ἐκειπέρα στὸ καράβι ! Νὰ τἄβλεπες !..»

—«Ἀχ ! ἀλήθεια τί πράματα ;»

—«Καὶ τί δὲν ἔχει ; Νά, ξύλα, τράβες, δακάρια, κάγκελλα, κάγκελλα σωστά, καὶ μάλιστα μιὰ κλειδαριά, τόση, μὲ τὸ κλειδί της ! Ναίσκε, μὲ τὸ κλειδί, Σίδερο ποῦ δὲ σπᾷ. Θάματα, καλέ !»

Τί θάματα εἴτανε ἀρτά, ἡ Μυριέλλα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ νοιώσῃ. Κάρφος δὲν εἴτανε τὸ κορίτσι.

—«Καὶ τί τὰ κάνεις τόσα θάματα;

—«Αἴ ! νά, τὰ κάνω...»

Καὶ τίποτις ἄλλο.

Ἔπειτα μίλησε γιὰ τὴν πρύμη τοῦ καραβιοῦ.

—«Τὴν ἀδειάζεις, λέει, τὴν τραβᾷς γιαλὸ γιαλό, τὴ φέρνεις ὅπου ἀγαπᾷς, ἡ Μασατιέρα εἶναι μεγάλη, μποσεῖ καὶ δῶ νὰ μείνῃ, καὶ παρέκει νὰ τὴν πάς.»

—«Τί κατάλαβες νὰ κουβαλῇς τώρα καὶ πρύμη;»

—«Τί κατάλαβα; Γιὰ συλλογίσου πῶς ὀτάνει νὰ τὴ βάλῃς ἀνάποδα, καὶ γίνεται σπίτι περίφημο, μὲ πόρτα σιδερένια, μὲ κάγκελλα, μὲ κλειδαριά, μὲ κλειδί.. Καλέ, εἶναι θάματα, σοῦ λέω»

—«Λοιπόν, καὶ παλάτι γυρέβεις ; Τὴ σπηλιά σου τὴ βαρέθηκες ;»

—«Ἐγώ, καὶ τρύπα νἄναι καλά.. Ξέρω καὶ γώ; Νάφτης εἶμαι· τέτοιο σπίτι στοχάστηκα, ἕνα καράβι.»

—«Τὄχεις ἕτοιμο κιόλας ;»

—«Κάτω εἶναι, στὰ λημέρια μου.»

—«Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃς ;»

—«Ἀφέντισσα, τυραγνιοῦμαι ποῦ σὲ βλέπω νὰ κάθεσαι στὰ βράχια ἐδῶ. Ἂν ἀλλάξῃς γνώμη καμιὰ μέρα, νά, τὸ καράβι τὸ στήνουμε ὅπου θές... Ἔχεις καὶ κλειδαριά, νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ ἄθρωπο... κι ἀπὸ ζῶο, ἀφοῦ ἀλλιῶς δὲν πιστέβεις...»

Λίγωσε ἡ καρδιά της.

Τὄλεγε ὁ Γιάννης τόσο ταπεινά, μὲ φωνὴ τρεμάμενη, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, ποῦ τοῦ κάνει ἀμέσως ἡ Μυριέλλα.

—«Νὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ ποῦ εἶναι, νὰ τὸ δῶ !»

—«Νὰ τὸ δῇς ἀφέντισσα, δὲν εἶναι μικρὴ δουλειά. Ἔχουμε τέσσερεις ὧρες δρόμο, πὲς τέσσερεις μέρες γιὰ λόγου σου, κι ὅλο πέτρα.»

—«Μπά ! Τί πειράζει ; Καὶ γὼ εἶμαι νάφτης.»

(ἀκολουθεῖ)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία παίχτηκε ἡ Ζακυνθιανογραφία τοῦ κ. Ξενόπουλου στὴ «Ν. Σκηνή».

—Ὁ τίτλος της εἶναι τὸ «μυστικὸ τῆς κοντέσσας Βαλέραινας» καὶ κατορθώσαμε νὰ τὸ μάθουμε αὐτὸ τὸ μυστικό.

— Λοιπὸν τὸ «μυστικὸ τῆς κοντέσσας Βαλέραινας» εἶναι πὼς ὁ κ. Ξενόπουλος ξανάκλεψε τὸν Ἴψεν, ἂν κι ὁ θεατής στὸ «Ν. Ἄστυ» μᾶς ἐβεβαίωσε πὼς σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση ἀνακατώθηκε κι ὁ Καπύς.

— Στὴν ἀποψινὴ γιορτὴ τοῦ Φαλήρου γιὰ τὸν στόλο μας δὲν μποροῦσε παρὰ νἄναι μέσα καὶ κανένα μέλος τῆς μακαρίτισσας «Ἑταιρίας τῶν ἑορτῶν».

— Ἄλλος ἀπὸ τὸν κ. Σαουνάτσο δὲν ἔκανε γιὰ αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται γιὰ θαλάσσωμα, δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε, ἀφοῦ πρόκειται ἡ γιορτὴ νὰ γίνῃ στὴ θάλασσα.

— Πάλι καλὰ ἀφοῦ ὁ λοχαγὸς κ. Λοῦρος βρέθηκε πὼς εἶναι ἔνοχος γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ δυστυχισμένου στρατιώτη τοῦ Ραγούση.

— Νὰ δοῦμε τώρα ἂν θὰ μποῦν κατὰ μέρος τὰ μέσα καὶ οἱ συμπάθειες, κι οἱ στρατοδίκες θὰ ξεχάσουν πὼς εἶναι στρατοδίκες καὶ θὰ δικάσουν σὰν ἄνθρωποι δίκαιοι.

— Ξεχάσαμε νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ «Ν. Ἄστυ» ποὺ τόσα καλὰ λόγια ἔγραψε τὴν περασμένη βδομάδα γιὰ τὸν καινούριο συνεργάτη μας κ. Λέαντρο Κ. Παλαμᾶ καὶ γιὰ τὸ ὄμορφο ποιηματάκι του «Τὰ μάτια» ποὺ τὸ ξαναδημοσίεψε κιόλας.

— Νὰ ποὺ τὸ κάνουμε τώρα, καὶ μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση μάλιστα, ἀνομολογῶντας πὼς ὁ κ. Κακλαμάνος ἔχει τὸ μοναδικὸ χάρισμα, ποὺ δὲν τὄχουν οἱ ἄλλοι συνάδερφοί του, νἀναγνωρίζῃ τὸ καλὸ καὶ νὰ τὸ φωνάζῃ.

— Ὁ κ. Δεληγιάννης ταξιδεύει στὴν Εὐρώπη.

—Ἀπόδειξη πὼς δὲ θὰ διαλυθῇ τὸ χυνόπωρο ἡ Βουλή γιατὶ τότε ὁ μπάρμπας θὰ ταξίδευε στὴν Ἑλλάδα.

— Ὁ κ. Δεληγιάννης, λένε οἱ φίλοι του, θὰ «μεριμνήσῃ» στὸ ταξίδι του καὶ γιὰ τὴν Μακεδονία, γιατὶ ὁ χριστιανὸς δὲν τὴν ξεχνάει οὔτε στὸν ὕπνο του.

— Μονάχα ὅταν εἶναι πρωθυπουργὸς δὲν τὴν θυμᾶται καθόλου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΔΕΧΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.
76—Ὁδὸς Ἀκαδημίας—76

τερὰ γκαρίσματα ! Βάλε τὰ γέλοια, τὰ παλαμάκια, τὸ σαματᾶ τῶν παλιοτενεκέδωνε, ποῦ χτυπούσανε οἱ λοῦστροι, καὶ θὰ νοιώσῃς πῶς ἔγινε διαδήλωση... καλλίτερη ἀπ' ἐκείνες τοῦ Δελιγιάννη !

— Ἔβγα ὄξω μωρὴ τσιλιβήθρα ! Τὸ γιό μου ρέχτηκες γιὰ γαμπρό, ἔ ; Ἔγνοια σου, μωρὴ θεοσκοτωμένη καὶ τεμενᾶ θὰ σοῦ κάνω νὰ μὲ πῇς συμπεθέρα!

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀντώναινας βράχνιασε καὶ σβυνώτανε, μὰ τσιμουδιὰ δὲν ἔβγαζε ὁ ὀχτρός, σὰν νἄθελε νὰ δείξῃ στοὺς γειτόνους πῶς ἔχει πιότερη φρονιμάδα ἀπὸ δαύτηνε. Κουνιότανε μοναχὰ ποῦ καὶ ποῦ ἡ κουρτίνα, δείχνοντας πάντα πῶς κάποιος ἀπὸ πίσω παραμόνευε.

— Μπρόβαλε, μωρὴ φρενοκομεῖο! Δὲν κοιτάζες, μωρή, ποῦ δὲν εἶχε πουκάμισο ἡ κόρη σου, μόν' ἤθελες καὶ παντρειές, πομπιωμένη ! Φτοῦ ! πανάθεμά σε!

Αὐτὸ ἤτανε πολὺ βαρὺ καὶ ἡ Μιχάλαινα δὲν τὸ παραδέχτηκε. Θέλοντας νὰ δείξῃ πῶς εἶχε καὶ πουκάμισο κι ἀπ' ὅλα τὸ κορίτσι της, καὶ καθὼς πρέπει μάλιστα, ξεπρόβαλλε στὸ παραθύρι, ἄγρια καὶ τρομερή, τινάζοντας μὲ πίκα ἕνα κόκκινο πανὶ στὸ χέρι της....

— Ἄνοιξε τὰ μάτια σου, παλιογυναῖκα, καὶ ἰδὲς πῶς τὸ κορίτσι μου μποροῦσε νὰ πάρῃ καὶ πριντζιπόπουλο !

Σείσθηκε μὲ βιά, δῶθε-πέρα, τὸ πανὶ τὸ κόκκινο κι ὕστερα κρύφθηκε πίσ' ἀπ' τὸ παραθῦρι, ποῦ μ' ἕνα φρὰπ τραντηχτὸ σφαλίσθηκε ἀφίνοντας τὴν Ἀντώναινα μοναχή της νὰ ψέλνῃ !

Δὲν ξέρω, ἔτσι ποῦ νἄχω καλό, τὶ μαγικὸ νόημα εἶχε τὸ ματόβαφο αὐτὸ πανί, τὸ λερωμένο ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὰ μάτια τῆς Ἀντώναινας στυλώθηκαν ἐπάνω του γουρλωμένα κ' ἡ γλῶσσα της δέθηκε· πέσαν κάτω τὰ χέρια της, ποῦ σὰν μανιασμένα δέρνανε τὸν ἀγέρα, καὶ λύγισαν τρεμουλιαστὰ τὰ γόνατα, σὰν νὰ κοπήκανε τὰ ἤπατά της· μ' ἕνα ἀέχ ! ἀπελπισιᾶς, ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια της βγαλμένο, ἔγυρε λιγοθυμισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κύρ Ἀντώνη ποῦ κείνη τὴν ὥρα βιαστικὸς ἐρχότανε, ὅλα θάλασσα νὰ τὰ κάνῃ ! Δὲν ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ δείξῃ τὴν παλληκαριά του· γραφτό του πάντα ἤτανε νὰ πηγαίνῃ τόση φούρια χαμένη ! Περιωρίσθηκε νὰ δείξῃ τὸ γρόθο του στὰ κλεισμένα παράθυρα καὶ νὰ κουβαλήσῃ σπίτι του τὴ λιγοθυμισμένη, ποῦχε ὄψη μελιτζανιά, σὰν ν' ἀνέβηκε τὸ αἷμά της νὰ τὴν πνίξῃ...

Αὐτὸς ἤτανε ὁ τελευταῖος καυγᾶς τῆς Ἀντώναινας. Ἀπὸ τότες δὲν ἀκουστήκανε πιὰ φωνὲς κι ἀντάρες στὸ δρόμο, μὰ ὅλοι ξέρανε πῶς κι αὐτὴ κι ὁ ἄντρας της ἀναστατώσανε ὑπουργό, δικαστὲς καὶ μητροπολίτη, γυρεύοντας νὰ διαλύσουνε τὸ γάμο, ἐπειδήτης ἀνήλικος ἤτανε ὁ γαμπρὸς καὶ ξελογιάστηκε σὰν ἀνίδεος. Ὅσο νὰ πάρῃ τὸ πόδι του ὁ γέρο μητροπολίτης καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ στραβά της ἡ ἀνάκρισή, ὁ γαμπρὸς βέβαια κ' ἡ νύφη δὲ διαβάζανε τῶν ἁμαρτωλῶν τὴ σωτηρία, γιὰ δαῦτο βρέθηκε ἄξαφνα πῶς ὁ ἀνήλικος κι ἀνίδεος γαμπρός... μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ ξεφουρνίσῃ κι ἄλλ' ἀνήλικο ! Ἔτσι, ἀφ' οὗ μάλιστας ὁ ἴδιος ξέσχισε τὰ ροῦχά του μπρὸς στὸ μητροπολίτη πῶς θὰ σκοτωθῇ ἂν τοῦ πάρουνε τὴ γυναῖκα, ἀφήκανε ἥσυχο τ' ἀντρόγυνο... νὰ γεννοβολάῃ, κι ἀλήθεψε ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ παροιμία—«ἄμα θέλ' ἡ νύφη κι ὁ γαμπρός, τύφλαις νἄχουνε οἱ συμπεθέροι !»

Τί ἔγεινε, τὸ λοιπόν, μὲ τὸν Ἀντώνη καὶ τὴν Ἀντώναινα ; σκοτωθήκανε ἀπ' τὸ κακό τους, ἢ μαράζιασαν ἢ πήγανε ἀπὸ ἀποπληξία ; Καλὲ δὲ βαριέσαι ! Τόσο δὰ ζαβοὶ δὲν ἤτανε ! Εἴχανε, πάνω κάτω, φτάσει τὰ ἑξήντα κι ἄλλο γιὸ ἡ Ἀντώναινα δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ κάνῃ, γιατὶ μαζί της πῆρε τὴ συνταγὴ ἡ Σάρα ἡ μακαρίτισσα. Θέλοντας καὶ μὴ γυρίσανε πάλε στὴν ἀγάπη τοῦ πρῶτου. Ἕνα χαριτωμένο μωρό, ὁλόξανθο σὰν ἀγγελούδι καὶ ντυμένο στὰ κάτασπρα, ποῦ, σὰν φροῦττο, τοὺς τὄστειλε ὁ γιός τους ἕνα πρωΐ, ζητῶντας τὴν εὐχή τους, ἔλυσε στὴ στιγμὴ τὰ μάγια καὶ ὅλα μέλι καὶ γάλα γεινήκανε ! Ὁ Ἀντώνης καμάρωσε πῶς ὁ χαριτωμένος ἐγγονὸς εἶχε τὄνομά του· ἡ Ἀντώναινα κολακεύτηκε ν' ἀκούῃ πῶς τῆς ἔμοιαζε ! Τ' ἀποτέλεσμα ἤτανε πῶς οἱ δυὸ φαμελιὲς σμίξανε καὶ κάθε καλὸς γείτονας δόξασε τὸ Θεό, ποῦ πάψανε πιὰ τὰ μασκαραλίκια. Ὁ γιός τ' Ἀντώνη ἔκαψε τὰ χαρτιά του, ποῦ τόσον καιρὸ τοῦ κάτσανε στὸ στομάχι, κι ἔγεινε κάλφας στοῦ θειοῦ του τὸ μαραγκούδικο· ἤτανε πολὺ ξυπνός, πολὺ ταχτικὸς στὴ δουλειά του, καὶ γρήγορα ἔπαιξε τὴν τέχνη στὰ δάχτυλα. Τώρα ἔχει μερδικὸ στὸ μαγαζί κ' εἶνε νοικοκύρης σωστὸς στὴ φρονιμάδα καὶ στὴν τάξη, γιατὶ ἔννοιωσε τὴ γλυκάδα τοῦ ψωμιοῦ, ποῦ βγαίνει μὲ τὸν ἵδρωτα. Ὁ πατέρας του εἶδε πῶς δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ κρατᾷῃ ὁ γιός του κοντυλοφόρο, γιὰ νὰ τοῦ βγάνῃ κανεὶς μὲ τιμὴ τὸ καπέλλο, ἤ, ὅπως αὐτὸς τὄλεγε... τὸ ἐπικεφάλιον ! Ἡ Ἀντώναινα νύχτα μέρα μαλλοδέρνεται μὲ τὸν τριχρονίτικο ἐγγονό της, μὰ κάθε θηλυκὸ μωρέλλι ἀπ' τὸ σπίτι τους ἐξορίστηκε ! Κάτκε στὰ λάχανα καὶ φσσᾷ καὶ τὸ γιαούρτι !